

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPA-301055-15/ČJ-2019-000022-ZSV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2019, č. j. 1 A 54/2019 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- VI.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPA-301055-15/ČJ-2019-000022-ZSV (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení mu zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť jejich využitelnost zcela odmítl pro nedůvěru k jeho osobě založenou pouze na tom, že se při svém pobytu na území České republiky prokazoval padělaným dokladem totožnosti. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Zdůraznil, že nelze připustit paušalizované rozhodování v typizovaných věcech; k tomu se však blíží praxe žalovaného, který v případě cizinců, kteří využili padělané doklady, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu přistupuje k jejich zajištění.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2019, č. j. 1 A 54/2019 - 40 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předdeslal, že zajištění cizince představuje mimořádný institut cizineckého práva, přičemž uložení zvláštních opatření má obecně přednost před zajištěním; zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné, aby mohlo být uloženo. Městský soud ovšem přisvědčil žalovanému v tom, že uložení mírnějších opatření namísto zajištění nepřipadalo v projednávaném případě v úvahu, neboť dosavadní chování žalobce zakládalo značné pochybnosti o jeho ochotě případně uložená opatření plnit. Žalobce totiž ve svém vyjádření a následně při výslechu sdělil, že si padělaný doklad opatřil na internetu, zaplatil za něj 100 euro a chtěl na jeho základě pracovat na území ČR. Tvrzení, že údajně nevěděl o padělanosti takového dokladu, považoval soud za zcela účelové; zejména proto, že daný doklad zněl na cizí osobu jiné státní příslušnosti. Pouze sama skutečnost, že žalobce v rámci výslechu odpovídal na otázky položené mu žalovaným, ještě zdaleka neznamená, že by v budoucnu nemařil rozhodnutí o uložení správním vyhoštění. Nadto městský soud konstatoval, že některá mírnější opatření by žalobce nebyl ani schopen plnit. Nemá totiž na území České republiky stálou adresu, pobývá u krajana v Praze, ovšem přesnou adresu nezná, pročez žalovaný správně nepřistoupil k uložení povinnosti zdržovat se na adrese místa pobytu. Stejně tak nebylo možné uložit žalobci ani povinnost složit finanční záruku, neboť jasně uvedl, že finanční prostředky na její uhrazení nemá a nikdo jiný by ji za něj nemohl složit. Městský soud tedy naznal, že žalovaný v souladu se žalobcem odkazovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, posuzoval jeho osobnost a další okolnosti případu za účelem zhodnocení toho, zda lze v jeho případě uložit zvláštní opatření. K námitce, že tak žalovaný činil paušálně jako ve věcech všech zajišťovaných cizinců, kteří disponovali padělanými doklady, soud uvedl, že není samo o sobě paušalizací, pokud správní orgán rozhoduje obdobné případy stejně; každé takové rozhodnutí je však třeba individuálně odůvodnit na základě konkrétních skutkových okolností vztahujících se k danému případu. Napadené rozhodnutí je přitom dostatečně individualizované, neboť bylo zdůvodněno na základě konkrétních okolností žalobcova případu, a nelze jej proto považovat za paušalizované.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc městskému soudu vrátit k dalšímu řízení. Závěr o nemožnosti uložení mu zvláštních opatření považuje za nepřijatelný. Městský soud totiž v úvaze o nutnosti jeho zajištění vycházel fakticky výlučně ze skutečnosti, že se prokázal padělaným dokladem občana Rumunska; navíc bez zohlednění toho, že se dosud nikdy neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí, po svém zajištění policií svůj přístup přehodnotil a se správním orgánem v průběhu řízení o správním vyhoštění dobrovolně spolupracoval. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, pročez právní předpis členského státu upravující tuto problematiku musí být vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice; na tuto skutečnost přitom upozornil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011,

pokračování

č. j. 1 As 132/2011 – 51 (z nějž stěžovatel obsáhle citoval), či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Následně shodně jako v žalobě znova obecně uvedl, že nelze připustit žádné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, kteří využili padělaný doklad; odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, který tuto praxi správních orgánů jako nezákonnou odmítl. Konstatoval, že nelze připustit, aby pouhé využití padělaného dokladu bylo zcela paušální „vstupenkou“ do zařízení pro zajištění cizinců; to i za situace, kdy cizinec své dřívější protiprávní jednání v průběhu správního řízení reflektuje.

[5] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku městského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně uplatněná stížní argumentace s tímto důvodem plně nekoresponduje, neboť jeho námitka směřuje spíše do správnosti právního posouzení otázky využitelnosti zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v jeho individualizovaném případě, tedy se jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti vznesených námitek, neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelem provedeným podřazením jeho argumentace pod konkrétní kasační důvod.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V projednávané věci stěžovatel vznáší fakticky jedinou kasační námitku spočívající v tom, že městský soud nesprávně posoudil otázku možnosti uložení mu některého ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců namísto proběhnušího zajištění; ze značné části je však kasační stížnost pouze citací napadeného rozsudku, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, či formulací pouze zcela obecných námitek předestřených v žalobě. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že „*řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispozitivní zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu*“ (dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 – 29, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[10] V obecné rovině Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), podle kterého, nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Zajištění podle zákona o pobytu cizinců představuje zcela mimořádný institut, neboť

pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Nejvyšší správní soud proto připomíná, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20).

[11] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie „oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.

[12] Dle 123b odst. 1 téhož zákona pak „zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policii stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policii a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

[13] V nyní projednávané věci konkrétně ve vztahu ke zvláštnímu opatření ve formě zdržování se na adrese místa pobytu [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel žalovanému do protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPA-301055-9/ČJ-2019-000022-ZSV (dále jen „protokol“) uvedl: „v České republice bydlím u kamaráda, ale přesnou adresu neznám. Adresu pobytu jsem nikde nehlásil. Jedná se o dům, kde bydlím v pokoji, za bydlení nic neplatím. Nemám označenou domovní schránku ani zvonek (...) v České republice takovou adresu (tj. pro doručování písemností) nemám“. Žalovaný proto zcela oprávněně, logicky a se zohledněním konkrétních skutečností sdělených přímo stěžovatelem naznal, že uložení tohoto opatření nebylo možné. Jestliže za této skutkové situace městský soud takové posouzení žalovaného aproboval, pak se Nejvyšší správní soud s tímto závěrem plně ztotožňuje; stěžovatel totiž nesplnil hned první zákonnou podmínku pro užití předmětného zvláštního opatření, a to oznámit policii (přesnou) adresu svého aktuálního místa pobytu, k němuž má určité oprávnění.

pokračování

[14] Co se týče zvláštního opatření spočívajícího ve složení finanční záruky [§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], stěžovatel do protokolu uvedl: „*nevládním zde nic (...) nemám dostatek finančních prostředků.*“. Žalovaný proto opět individuálně ve vztahu ke stěžovateli rozumně dospěl k závěru, že ani toto opatření nelze uložit. Pokud městský soud při přezkumu nevyužití tohoto opatření neshledal žádné pochybení žalovaného, Nejvyšší správní soud takové vypořádání akceptuje jako zcela správné.

[15] V případě zvláštních opatření tkvících v hlášení se policii ve stanovenou dobu [§ 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] a zdržování se v místě určeném policií [§ 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] městský soud důvodně přisvědčil žalovanému, že „*uložení mírnějších opatření namísto zajištění nepřipadalo v úvahu, neboť dosavadní chování žalobce zakládá značné pochybnosti o jeho ochotě tato opatření plnit*“. Je totiž dle Nejvyššího správního soudu třeba připomenout, že stěžovatel se při pobytové kontrole prokázal Policií ČR celkově padělanou rumunskou ID kartou jako svou pravou a vlastní; nelze přitom přisvědčit jeho tvrzené dobré víře v pravost předmětného dokladu, neboť si jej objednal na internetu a přebíral a platil jej v hotovosti muži rumunské národnosti na Smíchovském nádraží v Praze. Za toto jednání byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 8. 2019, sp. zn. 2 T 86/2019, odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 4000 Kč, přičemž pro případ nevykonání peněžitého trestu ve stanovené lhůtě mu byl určen náhradní trest odnětí svobody v délce trvání 60 dnů. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPA-301055-13/ČJ-2019-000022-ZSV, pak bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění. Městský soud proto nikterak nepochybil, pokud přisvědčil žalovanému v jeho důvodné obavě ze ztěžování či maření výkonu trestního rozhodnutí i správního vyhoštění; stěžovatel svým jednáním skutečně „*dal najevo, že s orgány policie by nemusel spolupracovat a je zde důvodná obava, že se bude skrývat, či si změni identitu nebo obstará cizí nebo opakovaně padělané doklady (...) osoba, která se prokazuje dokladem, o němž prokazatelně ví, že je padělaný, neskytá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie*“. Nejvyšší správní soud má proto podmínku § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za naplněnou.

[16] Nadto Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 - 20, v němž konstatoval, že „*si cizinec za úplatu a zcela vědomě obstaral celkový padělek rumunského občanského průkazu, přičemž se tímto dokladem policistům prokázal jako dokladem vlastním a pravým. Tímto svým úmyslným jednáním dal podle žalované jasně najevo, že by s orgány policie nemusel spolupracovat, a vzbudil důvodnou obavu, že by se mohl skrývat či opětovně měnit identitu. Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nebudlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. (...) Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.*“ Dále v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018 – 21 (zcela shodně též v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 1 Azs 5/2019 – 24) uvedl, že „*prokazování totožnosti padělaným dokladem je závažným porušením právního řádu České republiky, které dokonce může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů).* (...) Byť prokázání se padělaným dokladem totožnosti není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 – 24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017 – 17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017 – 18, ze dne 31. 8. 2017,

č. j. 10 Azs 114/2017 – 35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017 – 19). “Protiprávní jednání cizince spočívající v prokázání se padělaným dokladem totožnosti je tedy skutečností, která značně oslabuje jeho důvěryhodnost a vyvolává pochybnosti o jeho ochotě dodržovat mu případně uložené povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Azs 435/2018 - 24).

[17] S ohledem na výše citované partie a taktéž zdůrazněné individuální skutkové okolnosti se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření dostatečně a přesvědčivě. Stěžovatel nadto neuvedl žádné mimořádné okolnosti, na které by měl být žalovaným kladen zvláštní důraz a jež by vyvažovaly jeho nedůvěryhodnost plynoucí z protiprávního jednání. V posuzované věci se tedy nejednalo o žádnou automatickou praxi žalovaného, jak byl přesvědčen stěžovatel, neboť napadené rozhodnutí bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k jeho osobě. Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že napadené rozhodnutí není ani v rozporu s návratovou směrnicí; požadavek čl. 15, aby k zajištění cizince bylo přistoupeno pouze tehdy, kdy není možné účinně využít mírnějších opatření, byl totiž v projednávaném případě řádně zohledněn. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna stěžovatelem uplatněná kasační námitka; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji nepřiznal.

[20] Usnesením městského soudu ze dne 9. 9. 2019, č. j. 1 A 54/2019 - 17, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby; podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu